

Сніданковий тарарам

— Однозначно Гільдине яйце, — мовив Вовна й відкусив ще один шматок накладанця з білого тостового хліба з яйцем. — Який довершений смак! І нічого зайвого.

Від таких слів Гільда зашарілася. Почервонів навіть кінчик дзьоба, і вона взялась обмахуватися крилом:

— Дякую, друже, дуже мило з твого боку. Я рада, що тобі сподобався сніданок. А от я люблю зерновий хліб, товсто намащений варенням, — вона пурхнула на стіл і схопила шматок хліба із зернами. **ТРА-ЛЯ-ЛЯ!**

Гільда зирнула в один бік, потім в інший у пошуках великої банки суничного варення:

— Де ж воно?

Пан Шульц, який сидів неподалік, швидко сховав щось за спину і ніяково усміхнувся.

— Ой, — вихопилося в нього. Потім він зітхнув і додав: — Ех, уже як є...

За одним махом-пахом Гільда підбігла до пса і суворо глянула на нього:

— Пане Шульце, ану швидко давайте сюди варення! Інакше...

— КІ-І-Я! КІ-І-Я! КУРЯЧЕ ПІР'Я!

І вона зайняла бойову позицію за всіма правилами курко-до: широко розставила ноги, щосили розчепірила кігті, розвела крила — і мимохідь змела павутиння з друкарської машинки.

Пан Шульц винувато опустил очі, витягнув з-за спини банку і поставив її на стіл. Банка була порожня, лише на самісінькому дні ледь-ледь виднілися залишки варення. Пан Шульц підвів очі й глянув на Гільду, мов маленька таксочка:

— Воно було таке смачне... Я взяв одну ложку, другу, а потім — **ФІТЬ!** — сам не зчувся, як воно зникло... Даруйте, ласкава пані, мені дуже шкода. Я зараз піду в комору і принесу ще варення.

Він підвівся, обтрусив із хутра сіно й уже зібрався був іти, аж тут його зупинив Вовна.

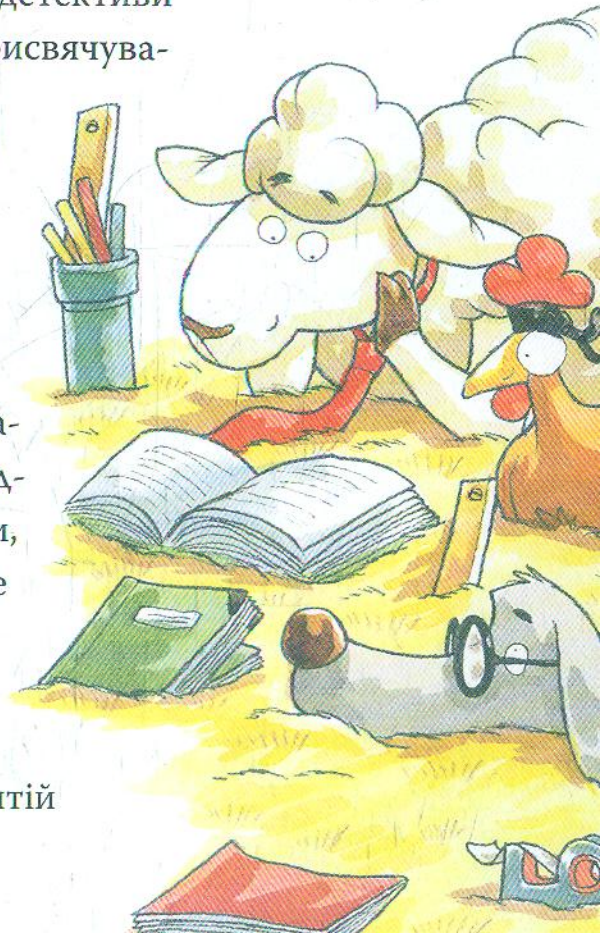
— Та сидіть уже, пане Шульце, — він тихо гикнув, витягуючи з кожуха баночку варення. — Ось, Гільдо, тримай. Їж скільки заманеться. У коморі ще є.

Пан Шульц, сірий пес з породи вовкодавів, оселився на фермі «Капуста та ріпа» десь із тиждень тому, і відтоді трое детективів щоранку перед роботою разом снідали

на горішньому сіннику. Себто там, де вони облаштували детективну агенцію. Довкола, хоч куди кинь оком, були розкладені теки, зошити, олівці й, певна річ, детективні романи, за якими приятелі вчилися розкривати заплутані справи. Рівно о чотирнадцятій годині в агенції починався робочий день.

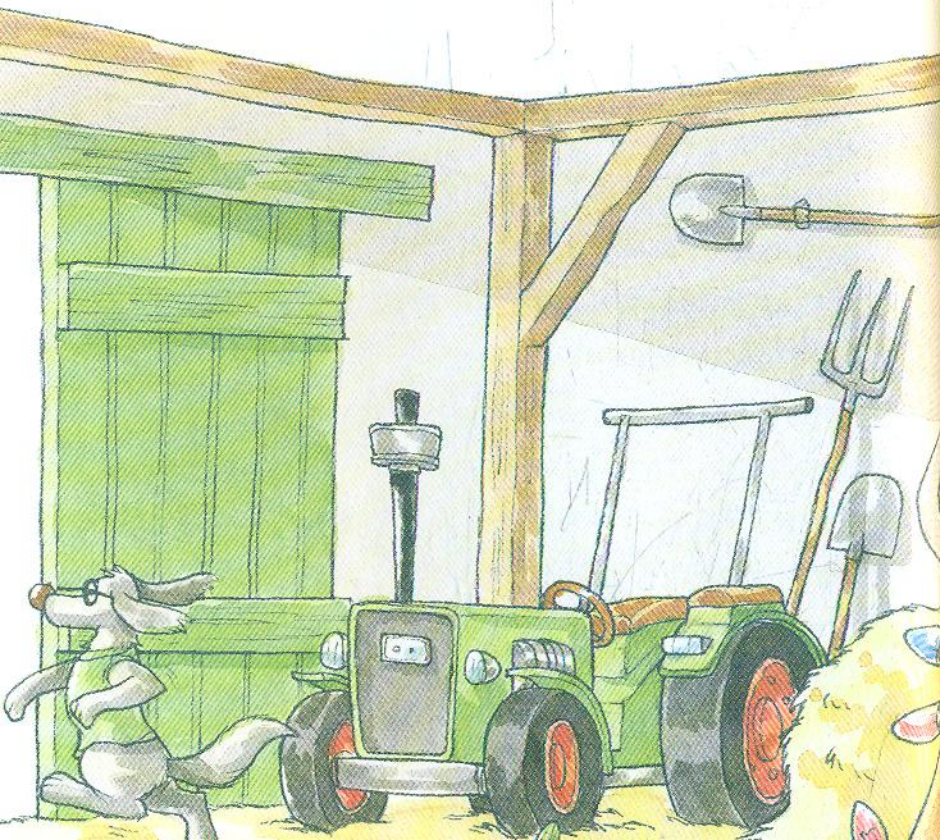
Дві години детективи повністю присвячували справам, які вони самі знаходили або з якими до них зверталися.

Досі зі справами було, відверто кажучи, негусто. Але приятелі не журилися. Зрештою, о чотирнадцятій

починався не тільки робочий день, а й перерва на обід.

Одначе сьогодні день складався інакше, ніж зазвичай. Не встиг пан Шульц відкрити Гільді варення, аж раптом хтось несамовито задзвонив внизу у двері. Переполохана Гільда закудахкала, а у Вовни з переляку вискочили з кучерів кілька куснів тостового хліба. І тільки пан Шульц сяяв як сонечко:

— АГА, ось воно! Думаю, комусь дуже знадобилися послуги детективів.

Він бігма кинувся повз книжкову шафку до драбини, що вела з горища вниз — у приміщення, де стояв старий зелений трактор, а до стіни були притулені вила і лопати.

ЗНОВУ ЗАДЗВЕНІВ ДЗВІНОК.

